

SLOVENSKI SOKOL.

GLASILO SLOVENSKE SOKOLSKE ZVEZE.

Štev. 8.

V Ljubljani, 25. avgusta 1908.

Leto V.

DR V. M.

Proste vaje.

(Dalje.)

Načini prehodov.

Noga more preiti iz enega položaja v drugega po najkrajši poti ali pa po daljši poti. Za daljšo pot vedno rabimo naziv „v loku (krogu)“, naziv „v loku“ pa moremo rabiti tudi za nekatere prehode po najkrajši poti.

a) Najkrajša pot.

Najkrajšo pot je narediti, če način prehoda ni posebej označen. Med položaji, oddaljenimi za 180° , je mogoče več „najkrajših poti“, to je v raznih ravninah. Za označbo ravnine, v kateri je nogo gibati, je zategadelj tu navesti vmesni položaj, na pr. iz prednoženja: „skozi prinoženje zanožiti (v bočni ravnini), ali „skozi odnoženje zanožiti“ (v vodoravni ravnini). Vendar pri prehodu skozi prinoženje, kot običajnejšem prehodu, navadno izpuščamo navedbo vmesnega položaja; kadar ni posebne označbe, je torej razumeti prehod skozi prinoženje.

b) Loki in krogi.

I. Loki v vodoravni ravnini.

Radi ovire, ki jo dela noga, na kateri stojimo (stojna noga), ter radi male gibljivosti nog v kolkovem členu, ne moremo z nogo izvesti celega kroga v isti ravnini. V čelni ravnini so izvedljivi samo loki, mereči $\frac{1}{4}$ kroga: iz prinoženja do odnoženja

(vodoravnega) in od odnoženja do prinoženja; više kakor do vodoravnega položaja ne delamo odnoženja, ravno tako pa imamo tudi iz odnoženja samo gib do prinoženja, v nadaljnjem gibu v čelni ravnini nas ovira stojna noga. V bočni in v prečnih ravninah imamo kvečjemu polukroge: iz prednoženja v zanoženje in nasprotno ter iz prednoženja not (ven) v zanoženje ven (not) in nasprotno. V vsaki teh ravnin pa so gibi mogoči iz enega položaja v drugega seveda samo v eni smeri, v gornjih primerih torej: v čelni ravnini: iz prinoženja samo v desno stran z desno nogo in samo v levo stran z levo nogo, iz odnoženja samo navzdol; v bočni ravnini: iz prednoženja v zanoženje samo navzdol, istotako iz zanoženja v prednoženje samo navzdol; podobno v prečnih ravninah. Povsod imamo tu najkrajšo pot.

Pa tudi v vodoravni ravnini ne moremo izvesti celega kroga, mogoči pa so tu daljši loki: iz prednoženja not na pr. prehajajoči skozi prednoženje, prednoženje ven, odnoženje, zanoženje ven ter skozi zanoženje v zanoženje not naredimo $\frac{3}{4}$ kroga. Dasi pa tudi tu ni mogoč gib tudi v nasprotni smeri, na pr. iz prednoženja not v zanoženje not ali iz

prednoženja v zanoženje, torej z desno nogo ne na levo, z levo nogo pa ne na desno, dasi potemtakem tudi v tej ravnini nimamo daljše in krajše poti, temveč samo eno, najkrajšo, vendar za prehode v vodoravni ravnini, ki merijo vsaj pol kroga, rabimo naziv „v loku“. Ž njim moremo pred vsem nazvati tudi pod a) omenjene prehode v tej ravnini med položaji, oddaljenimi za 180° , namesto da bi navedli vmesni položaj, na pr. iz prednoženja: „v loku zanožiti“ = „skozi odnoženje zanožiti“, ali iz zanoženja: „v loku prednožiti“ = „skozi odnoženje prednožiti“.

Docela z vodoravno nogo je gib pred telesom dokaj težak, za telesom ob pokončnem telesu neizvedljiv. Paziti je, da se izvede vsaj kolikor mogoče z vodoravno nogo.

II. Loki in krogi s prehodom iz ene ravnine v drugo.

V loke v vodoravni ravnini pa prehajamo tudi iz prinoženja, torej iz položaja, ki ni v vodoravni ravnini, in nasprotno iz lokov v vodoravni ravnini v prinoženje. S tem pa ne pomnožimo samo lokov z novimi, za prakso uporabnejšimi loki, temveč s prehodom iz prinoženja v vodoravno ravnino in odtod s povratkom zopet v prinoženje dobimo tudi kroge, pri katerih pa se seveda ne gibljemo ves čas v isti ravni ploskvi, temveč opisuje noga deloma krivo ploskev, namreč plašč bolj ali manj pravičnega stožca, imajočega vrh v kolkovem členku, prsti noge pa obod osnovne ploskve tega stožca.

Prehod iz prinoženja v vodoravno ravnino izvedemo pred telesom ali za telesom tako, da nekako priravnamo smer tega giba smeri loka v

vodoravni ravnini. Pred telesom se gibljemo pri tem skozi zmerno prednoženje v vodoravno prednoženje ven. Tega giba pa ni izvesti oglato: ne naravnost do zmerne prednoženja in odtod ne v kotu do prednoženja ven, temveč kolikor mogoče zaokroženo, v loku ob najkrajši poti med prinoženjem in prednoženjem ven. Zmerno prednoženje nam označuje približno le srednjo točko tega loka (polovico poti do prednoženja ven); že spočetka se bo z nogo gibati ne naravnost naprej, temveč nekoliko, komaj znatno not, blizu prstov stojne noge. Prišedši tako zaokroženo skozi prednoženje ven v vodoravno ravnino, se potem gibljemo v tej skozi odnoženje in dalje. Za telesom pa iz prinoženja naredimo nalično prehod v vodoravno ravnino skozi zmerno zanoženje v kolikor mogoče visoko zanoženje ven: zmerno zanoženje označuje nekako sredino loka, opisanega z nogo, ozir. s prsti noge ob najkrajši poti med prinoženjem in zanoženjem ven. Od zanoženja ven se potem gibljemo dalje skozi odnoženje itd.

Za **loke iz prinoženja** imamo potemtakem dve smeri:

1. „naprej“, na pr. „v loku naprej zanožiti“, to je na opisani način skozi prednoženje ven, odnoženje, zanoženje ven v zanoženje;
2. „nazaj“, na pr. „v loku nazaj prednožiti“, to je na opisani način skozi zanoženje ven, odnoženje, prednoženje ven v prednoženje.

Kroge iz prinoženja naredimo „naprej“, če na zgornji način pred telesom preidemo naprej v vodoravno ravnino in, prišedši v tej do zanoženja

ven, se odtod povrnemo v loku nad najkrajšo potjo v prinoženje: zmerno zanoženje nam tu označuje nekako sredino tega loka. „Nazaj“ pa izvedemo te kroge tako, da se vedemo za prehod v vodoravno ravnino tako kakor pri lokih nazaj, prišedši do prednoženja ven, pa se povrnemo z lokom nad najkrajšo potjo zopet v prinoženje, pri čemer bi bilo zmerno prednoženje nekaka sredina tega loka. Z navedbo smeri „naprej“, „nazaj“ je krog popolnoma označen, ker je končni položaj isti kakor izhodni. Kadar hočemo več kakor cel krog, nam pa je pač navesti tudi končni položaj, na pr. „v krogu naprej prednožiti“.

Te kroge in loke pa moremo izvesti seveda tudi iz **položajev v vodoravni ravnini**. Ker ne pričenjamo kroga ali loka iz prinoženja, imamo tu prehod iz vodoravne ravnine v prinoženje, oziroma iz prinoženja v vodoravno ravnino ob drugem času izvedbe. Tudi se pri krogih in lokih, ki se pričenjajo iz prednoženja skozi prinoženje, oziroma se dovrše skozi prinoženje v prednoženje, noga med prednoženjem in prinoženjem, oziroma med prinoženjem in prednoženjem giblje v r a v n i ploskvi (v bočni ravnini). Kaki zaokrožitvi je na potu stojna noga. Pri krogih in lokih, ki se začenjajo iz zanoženja skozi prinoženje, oziroma se končajo skozi prinoženje v zanoženje, velja isto za pot med zanoženjem in prinoženjem, oziroma nasprotno.

Na primer iz zanoženja: „krog naprej“: po najkrajši poti do prinoženja, odtod v loku ob najkrajši poti do prednoženja ven, dalje skozi odnoženje zanoženje ven zopet v zanoženje; ali v nasprotni smeri „krog ven“: iz zanoženja skozi zanoženje ven, odnoženje, prednoženje ven, odtod v loku ob najkrajši

poti v prinoženje, odtod po najkrajši poti zopet v zanoženje.

Smeri, imenovane po začetnem gibu, imamo tu naslednje:

1. a) Iz prednoženja:

„ven“: skozi prednoženje ven, odnoženje in dalje;

„nazaj“: skozi prinoženje, v loku ob najkrajši poti v zanoženje ven in dalje;

b) iz prednoženja ven:

„ven“: skozi odnoženje, zanoženje ven, v loku ob najkrajši poti v prinoženje in dalje;

„not“: v loku ob najkrajši poti do prinoženja, v loku ob najkrajši poti do zanoženja ven in dalje.

2. a) Iz zanoženja:

„ven“: skozi zanoženje ven, odnoženje itd.

„naprej“: skozi prinoženje, v loku ob najkrajši poti skozi prednoženje ven in dalje;

b) iz zanoženja ven:

„ven“: skozi odnoženje prednoženje ven, v loku ob najkrajši poti do prinoženja in dalje;

„not“: v loku ob najkrajši poti do prinoženja, v loku ob najkrajši poti do prednoženja ven in dalje.

3. Iz odnoženja:

„naprej“: skozi prednoženje ven, v loku ob najkrajši poti skozi prinoženje in dalje.

„nazaj“: skozi zanoženje ven, v loku ob najkrajši poti skozi prinoženje in dalje.

Za loke je smerem pristaviti še končni položaj, na pr. iz prednoženja: „v loku ven prinožiti“. (Dalje prih.)

Zlet gorenjskega Sokolstva v Kranju.

V soboto, dne 15. avgusta, so gorenjska sokolska društva priredila v Kranju prvi svoj zlet.

Ko je ob 10. uri dopoldne ljubljanski vlak z negorenjskimi Sokoli, idočimi v goste h gorenjskemu Sokolstvu, hitel proti Kranju, odprl se nam je, predno smo dospeli na postajo, iz vlaka krasen pogled na starodavni Kranj, na Savsko planjavo pred mestom. Oko je ujelo na tej ravnini pod nami takoj slovanski tabor, sokolsko telovadišče. Veselo so nas pozdravljali tekmovalci, naraščaj, Sokoli in občinstvo. Spomin na te hiše ostane nam nepozaben. Osvežujoče za oko se je prelivala živa boja rdečih srajc po tribunah in vadišču med belo telovadskih srajc, med barve trobojnih zastav, vihrajočih po telovadišču, obdanem od zelenih travnikov.

Na Kranjski postaji nas je izstopilo 119 Sokolov v kroju iz Ljubljane, Šiške, Novega mesta, Ribnice, Logatca, z Vrhnike, iz Idrije in Žirov s predsedstvom Slovenske sokolske zveze.

S kolodvora smo korakali na telovadišče, kjer smo prisostvovali zadnjim točkam izkušnje.

Prijazno telovadišče samo nas je spominjalo po svoji obliki nekoliko na praški telovadni prostor ob zadnjem zletu, seveda je zgrajeno v mnogo, mnogo manjši meri. Proti železnični progi so tribune za občinstvo, načelnika in kazatelje, pod tribunami oblačilnice. Onkraj telovadnega prostora nasproti glavne tribune je paviljon za godbo, okrog in okrog vežbališča, ki lahko sprejme okoli 500 telovadcev za proste vaje, pa obširna stojišča za občinstvo. Telovadišče je obdano z visoko, trdno leseno ograjo. Vsa stavba pa kaže, da ni zgrajena samo za to slavnost, temveč da bo še mnogo let gorenjskim Sokolom vežbališče in poletni dom.

Potniki pa, prijatelji in neprijatelji naši, ki bodo v neštevilnih vlakih hiteli mimo Kranja, bodo zrlji na telovadišče, ki jim bo resen klicar, da je tu Sokol na straži.

Ko smo dospeli v Kranj, so gorenjski Sokoli izvršili že lep kos dela.

Že na predvečer dne 14. avgusta so pripravljali v Kranj tekmovalci in drugi Sokoli iz Gorenjske. Ob 9. uri zvečer je bila seja sodnikov, pri kateri se je pojasnil tekmovalni red in so se izžrebale tekmovalne vaje.

Ob polu 7. uri zjutraj naslednjega dne je bilo že vse živahno na telovadišču: gorenjska

sokolska društva so imela redovne vaje v četah in naposled v treh zborih. Zanimivo je gotovo bilo gledati to vadišče sokolske vojske. Urili so se neprestano poldrugo uro. Za Sokolstvo bi bilo veliko pridobljenega, ako bi se oni bratje, ki nastopajo samo v kroju, večkrat žrtvovali tako, kakor so se ta dan tu, ter redno zahajali k redovnim vajam. Dosegli bi s tem razen boljše izvežbanosti tudi še drug uspeh: boljše spoznanje med člani, živahnejše življenje v društvu. Vsekakor pa naj bi druga društva posnemala gorenjska ter ob vsaki priložnosti na spored izkušenj postavila tudi redovne vaje članstva, nastopajočega v kroju.

Točno ob 8. uri se je pričela tekmovalna telovadba, ki se je je udeležilo 30 telovadcev*) (5 vrst). Tekmovalo se je samo v nižjem oddelku, ker se je za višji oddelek prijavilo premalo tekmovalcev. Tekmovati je bilo na drogu in bradlji, na konju vzdolž in na šir, v skoku in višino in daljino, v teku ter v prostih vajah. Komaj se je bila pričela tekma, že jo je hotel ovirati dež, ki pa je naletel na krepek odpor: tekma se je vršila dalje. Tekmovalci so se pokazali neustrašene, vztrajne Sokole. Vkljub temu, da je slabo vreme oviralo tekmo, so bili uspehi dokaj povoljni in iz srca nas veseli, kako vzraščajo nove moči slovenskemu Sokolstvu.

Za tekmo so se vršile izkušnje članstva (96) za proste vaje, ženstva (40) za vaje z obroči, naraščaja (130) za vaje s palicanti. Tudi pri teh je dež lil skoro neprestano, pa ni imel sreče, ker se mu ni vdala jeklena volja sokolska, Sokoli so vršili svojo nalogo naprej do konca.

Po izkušnji smo bili uvrščeni v 8 zborov. Bilo nas je 261 Sokolov v kroju.

Pri prvih 4 zborih so bili predsedstvo Slovenske sokolske zveze, staroste navzočnih negorenjskih društev, praporščaki s častitljivo zastavo ljubljanskega Sokola, obenem zveznim praporom, nadalje z zastavo novomeškega, šišenskega in ribniškega Sokola in čete ljubljanskih, dolenskih in notranjskih društev.

Temu oddelku je sledila gorenjska župa, na čelu s praporom kranjskega Sokola. Praporščaka br. dr. Kušarja je občinstvo navdušeno pozdravljalo. V teh 4 zborih je bilo 142 članov sokolskih društev iz Kranja, Tržiča, z Jesenic, Javornika, iz Škofje Loke in Radovljice. Vsekakor častno število za prvi nastop gorenjske župe.

*) Izid tekme priobčujemo na drugem mestu.

Sokolski izlet v Kostanjevico.

Na inicijativo novomeškega Sokola se je vršil 19. julija t. l. izlet sokolskih društev iz Brežic, Novega mesta in Krškega v prijazno Kostanjevico.

V kroju je bilo 93 članov: iz Novega mesta 43 z zastavo in novomeško godbo, iz Brežic 24 z zastavo in iz Krškega 26 članov in 21 telovadk.

Sokolska društva sta ob prihodu v Kostanjevico pristrčno pozdravila predsednik narodne čitalnice gospod dr. Češark in župan kostanjeviški g. Bučar.

Javna telovadba se je pričela točno ob 6. uri, kakor je bilo napovedano. Pet belgrajskih prostih vaj je izvajalo ob dobri novomeški godbi 50 telovadcev. Vobče se je skladnost precej posrečila, pač pa bi se dalo izvedbi posameznih gibov mnogo oporekati. Posebno tolikanj poudarjani temeljni postavi, pravilnim izpadom in kar najhitrejši izvedbi gibov je posvečevati večjo skrb in vestnost. Kazalo bi zlasti več vaditi nožne gibe, tudi koraku obračati več pažnje. Ker se hočejo in morajo proste vaje v javnosti pokazati v kolikor mogoče dovršeni obliki, zato treba pile in natančne vestnosti, dokler postane prosta vaja zrela za javnost. To pa je naloga brata načelnika, da samostojno in pa vestno brez ozira in brez bojzani pred zamero odloči, kateri brat je goden za javni nastop, kateri pa ne. Poudarjati pa je, da so nekateri bratje, zlasti tudi kazatelj, član novomeškega Sokola, res vzorno izvajali proste vaje.

Na orodju je telovadilo 5 vrst (2 droga, 2 bradlji in skok v daljino). Vse pohvale vreden napredek je pokazala boljša vrsta novomeškega Sokola; opazil sem tu na bradlji v mičnih sestavah preval v stojo, spad do vznosne vese ter vzklopko iz nje in, če se ne motim, pri vseh bratih lepo izvedene tezne stoje na rokah deloma iz prednosa, pa tudi iz ramenske stoje. Presenetljivo daljavo je dosegla brežiška vrsta v skoku na daljavo. Skoki so bili jako lepo izvedeni. Priporočljiv je za javne telovadbe skok v daljino, kajti občinstvo je sledilo izvedbam te vrste kakor tudi novomeške z vidnim zanimanjem in glasno pohvalilo telovadce. Pri ostalih vrstah je bilo večkrat opaziti skrčene noge, to tako težko iztrebljivo napako. Torej, bratje načelniki, pozor!

Ženski oddelek krškega Sokola (21 telovadk) je nastopil z vajami s praporci brez godbe in štetja. Sestave so bile lepe in tudi izvedba, osobito posamezni gibi zelo natančno in nenavadno hitro izvedeni. Posebno lepo sta izvajali sestri kazateljci. Gotovo bi pa bile prišle dobro in natančno priučene izvedbe posameznice še lepše do veljave, če bi bila skladnost, izvedba vseh hkratu, točnejša.

Na konju na šir z ročaji je izvajal ta oddelek usede, premahe, odbočke in zanožke posamezno in v dvojicah z malimi izjemami prav pohvalno. Ta točka kakor tudi rajalni nastop k vajam s praporci bi bila lahko malce krajša; tudi naj se za orodno telovadbo (za mete na konju) ne odbere premladih telovadk, ki vaje izvesti ne morejo in se jih je moralo naravnost čez konja prenesti. Bile so vmes deklice v starosti 8 do 10 let. Sicer pa vse priznanje in pohvala sestri načelnici!

Javno telovadbo je spretno vodil načelnik novomeškega Sokola. Točke telovadnega sporeda so se hitro vrstile, le postavljanje drogov pred nastopom k orodju je potratilo najmanj 20 minut, tako da so pri drugi menjavi skoraj četrt ure bratje telovadili v dežju, končali telovadbo ob nalu in ob največji plohi pospravili svoje orodje. Torej drogovi naj bodo postavljeni pred javnim nastopom!

Disciplina je bila v izprevidu, pri izkušnji in pri javni telovadbi prav pohvalna.

Med telovadci prostih vaj sem opazil staroste in odbornike. Med Sokoli sploh je bilo videti močne in orjaške postave, med vrlimi Sokolicami pa izredno zdrave in življenja polne obraze.

Naposled naj bo omenjeno krškemu Sokolu, da do danes še ni vpeljala Slovenska sokolska zveza za javne nastope ženskih oddelkov sokolskih čepic s peresom, ki so sicer jako krasile lepe glavice navdušenih krških telovadk. V tem in podobnih slučajih bi pač kazalo društvu obrniti se do Slovenske sokolske zveze glede na dopustnost. Tudi v sokolskih izprevidih do danes nimajo ženski oddelki po Slovenski sokolski zvezi določenega mesta.

Zvečer je pri sestanku jako lepo in dobro pojasnil pomen sokolske telovadbe podstarosta novomeškega Sokola br. dr. Schegula, župan kostanjeviški gospod Bučar pa je naglasil, da

se Kostanjevčani ne morejo lepše zahvaliti za izlet in javno telovadbo, kakor da ustanovijo v Kostanjevici Sokola.

Brežiški, krški, predvsem pa novomeški Sokol, to sedaj prav trdno društvo, smejo biti prav veseli lepo uspelega tega svojega izleta.

—n—

Občni zbor Slovenske sokolske zveze.

(Konec.)

Br. Josip Smertnik je v zmislu sklepa zadnje odborove seje poročal o ustanovitvi slovenskih sokolskih žup naslednje:

Bratje Sokoli! Od II. slovenskega vse-sokolskega zleta v Ljubljani, t. j. od dobe, v kateri se je ustanovljala S. S. Z., so minula komaj 4 leta. Vendar se je v tej kratki dobi število naših sokolskih društev skoro potrojilo. Po statističnem izkazu, objavljenem v Slov. Sokolu, je bilo leta 1904. vsega skupaj 14 slovenskih sokolskih društev s 1933 člani, a danes šteje S. S. Z. 37 društev s približno 4000 člani.

Bratje, to so suhoparne številke, ki vendar jasno govore o našem napredku. Sokolska naša organizacija se nahaja v bujnem razvoju v kljub narodnim in domačim protivnikom. Ako še vpoštevamo, da so bila ustanovljena vsa mlada društva dobro premišljena in na trdni podlagi, mora doseženi napredek slovenskega Sokolstva veseliti vsakega pravega rodoljuba, nam pa daje vero v našo lastno razvojno silo, to tem bolj, ker ne beležimo napredka samo na papirju, ampak v pomnoženem sokolskem delu.

Čim več pa imamo delavnih sokolskih društev, tem jasneje se javlja potreba, izpopolniti našo sokolsko organizacijo.

Kolikor več društev, toliko več dela za zvezo, toliko težavneje vsa društva nadzorovati, ali delujejo v enotnem sokolskem duhu, ter jim dajati potrebna navodila, da se odpravijo nedostatki.

Zveza mora skrbeti, da ne otrpne niti eno društvo, trpeti ne sme suhilh vej na sokolskem drevesu. To delo je za zvezo že danes težavno, nemogoče pa postane, ko se število društev še bolj pomnoži.

Delitev dela je torej merodajen princip tudi za našo napredujočo organizacijo. To delitev dela vidim v ustanovitvi sokolskih žup.

Začetek župne organizacije je že storjen na Gorenjskem in Štajerskem. Najprej so se dogovorila gorenjska društva, da bodo priredila vsako leto skupen izlet vedno v drug kraj,

kmalu nato so storila podoben sklep tudi štajerska sokolska društva. Že iz teh pojavov je razvideti, da čuti veliko število naših društev potrebo skupnega delovanja s sosednimi društvi in da je torej vprašanje o ustanovitvi sokolskih žup zrelo za rešitev.

Ni mi torej treba na široko pojasnjevati potrebe sokolskih žup, ker jo deloma že sami čutimo, zato hočem le na kratko omeniti njih namen.

Vznesena naloga sokolskih društev zahteva toliko sredstev in različnih pripomočkov, da jih marsikatero društvo z največjim naporom težko zmaga, in niti zahtevati ni mogoče, da bi zveza mogla in morala ustreči vsem tem različnim potrebam raznih društev, medsebojna pomoč v župi združenih društev pa bo zanesljivejša, ker bodo župnim vodstvom razmere in potrebe posameznih društev bolj znane in jim bo vsled manjše oddaljenosti pomoč bližja.

Vzajemni stiki v župi združenih društev morajo dovesti k splošnemu našemu izpopolnjevanju.

Župni vaditeljski zbori morejo vsled manjše oddaljenosti najmanj enkrat na mesec zborovati in praktično obdelovati vadbeno tvarino, ki jo je potem vaditi v društvih. Skupno pod enotnim vodstvom pripravljajo župne in zvezne nastope. Tako se bo pospeševalo na eni strani teoretično in praktično znanje načelnikov in vaditeljev, na drugi strani se bo pa delovanje v naših društvih še bolj poživilo, česar rezultat bodo lepši in enotnejši javni nastopi.

Vsakoletni župni zleti morajo postati prave manifestacije sokolskega dela, ki nam bodo odpirale vedno širšo pot v dušo našega naroda. Javni nastopi posameznih, zlasti manjših društev se težko pribore do veljave in tudi ne morejo tako učinkovati kakor skupni nastopi. Razdrobljeno delo sedanjih malih javnih nastopov bi se potem precej omejilo na lokalne razmere in potrebe vsakega posameznega

društva. Na župnih zletih pa bodo imela društva priliko, poskusiti se med seboj v plemeniti tekmi, kar bo vrlo pospeševalo in poživljalo delo v telovadnicah.

Župna vodstva pa morajo biti v najtesnejšem stiku s centralnim vodstvom našega Sokolstva, t. j. z zvezo, in tako je mogoče, da doseže naša organizacija skrajno popolnost v enotnosti svojega delovanja, in zato je ustanovitev sokolskih žup nikakor ne pomeni decentralizacije Slov. sokolske zveze.

Kje in v kolikšnem obsegu se naj osnujejo župe, v tem oziru bomo morda različnega mnenja, ali v enem se gotovo vsi strinjamo, da morajo

Ljubljana	Celje	Kranj
Ljubljana I.	Brežice	Javornik
Ljubljana II.	Krško	Ješenice
Šiška	Zagorje	Radovljica
Ž. t. dr.	Maribor	Škofja Loka
v Ljubljani.	Mozirje	Trzič
Ž. t. dr. v Šiški	Žalec	
Št. Vid	Braslovče	
Domžale	Šoštanj	
Kamnik	Gradec	
Vrhnika	Ljutomer	

Poudarjam, da je taka razdelitev na vsak način provizorna in da bo potreba, čim naraste število društev, nove delitve, posebno na Štajerskem, kjer bo v doglednem času potrebno ustanoviti župi s središčem v Mariboru in v Ljutomeru, in podobna delitve se bo morala izvršiti tudi na Dolenjskem, na Notranjskem in za Trst.

Kako naj imenujemo sokolske župe? Da bi jih imenovali po slavni slovenskih možeh, se je že v zadnji odborovi seji ugovarjalo. Najprikladnejša imena bi bila torej: Ljubljanska, Celjska, Gorenjska, Dolenjska, Notranjska in Primorska župa.

Omenim naj še, da se ponekod protivijo nazivu „župa“. Menim, da je to stara slovenska beseda, ki točno označuje — skupnost, ki jo hočemo izraziti z novo organizacijo, in da je dobro ozirati se tudi na druge slovanske sokolske zveze, ki imajo vse enak naziv za okrožna združenja — župe.

Ker je ustanovitev žup odvisna predvsem od izpremenitve pravil S. S. Z., v katerih je določiti razmerje med zvezo in župami, in ker je tudi potrebno v nekaterih drugih točkah izpremeniti pravila S. S. Z., je priporočljivo, da se izdelajo pravila za župe vzporedno s pred-

med nami izginiti vse deželne meje, ki nas delijo na Kranjce, Štajerce, Primorce in Korošce, in da si osnujemo župe po prometnih zvezah, ki bodo olajšale skupno delovanje v župi združenih društev.

Slov. sokolska zveza ima krepko jedro sokolskih delavcev, delujočih v raznih sokolskih društvih, okoli katerih se zbirajo sosednja društva. Tako so nekako naravno nastala sokolska središča v Ljubljani, Kranju, Idriji, Gorici in v Celju.

Ako se oziram na obstoječa sokolska središča, je razdelitev društev v župe dokaj lahka in se naj bi društva razdelila takole v župe:

Idrija	Gorica	Novo mesto
Logatec	Prvačina	Metlika
Postojna	Solkan	Ribnica
Ilir. Bistrica		
Žiri	Trst	
	samostojen	
	Cerkno	

logom o izpremeni zveznih pravil. — Predlagam torej:

1. Bratski občni zbor skleni, da se načeloma strinja z ustanovitvijo žup po navedenih načelih.

2. Izvršitev tega sklepa se nalaga predsedstvu S. S. Z., da izdelava pravila za župe in vzporedno ž njimi predlog za izpremenitve pravil S. S. Z.

3. Načrt župnih pravil in izpremenjenih pravil S. S. Z. se naj pošlje društvom v pregled, predno pride na občnem zboru do sklepanja.

Ti predlogi so bili soglasno sprejeti.

Br. Vilko Bukovnik je nato poročal o arhivu in inventarju S. S. Z. Poročilo se je vzelo na znanje.

Br. dr. V. Murnik je vsled sklepa v zadnji odborovi seji poročal o kompetenci zveznega predsedstva in zveznega odbora v denarnih zadevah, pojasnil dotična določila pravil ter glede na to, da se seje zveznega odbora morejo le redkeje vršiti, predlagal, naj se zveznemu odboru naroči, da določi znesek, s katerim sme zvezno predsedstvo samo razpolagati proti poznejši odborovi odobritvi. Sprejeto.

Pri slučajnostih je predlagalo telov. društvo Sokol I v Ljubljani, naj se njegova predloga, nanašajoča se na izobraževalno delo v sokolskih društvih in na povzdigo strokovne izobrazbe v naših vaditeljskih zborih, poveri v nadaljno razmotrivanje predsedstvu S. S. Z. Predlog je bil soglasno sprejet.

Kar pride v dvorano novoizvoljeni starosta br. dr. Ivan Oražen, ki ga je ob njegovi izvolitvi obvestila posebna deputacija, burno pozdravljen od vseh navzočih.

Br. dr. Rybář pozdravi v imenu občnega zbora novega starosta in mu odda predsedstvo.

Br. dr. Oražen se s prisrčnimi besedami zahvali za veliko zaupanje, ki mu ga je slovensko Sokolstvo izkazalo s tem, da ga je izvolilo za starosta Veseli se in zaveda, da prevzema veliko in resno delo — delo sokolsko. Zagotavlja, da mu ne bo zmanjkalo energije in volje, pač pa prosi bratske ljubezni od vseh bratov Sokolov. Programa ne bo razvijal, ker ga

Sokolstvo že itak ima. Delo in napredek bōdi naše geslo! Prosi dr. Rybāra, da vodi nadaljno razpravo.

Br. dr. Gvidon Sernec vabi na obilno sokolsko udeležbo o priliki otvoritve sokolskega doma v Celju in prosi obenem, naj bratski občni zbor sklene, da se ob tej priložnosti vrši vse-slovenski sokolski zlet v Celju. (Sprejeto.)

Razni nasveti glede gospodarskega nadziranja posameznih društev po nadzornikih zveze, posebno v kolikor se to tiče letnih prispevkov za zvezo, dalje prošnje nekaterih društev (Jesenice, Ljutomer, Solkan) za podporo se prepuste v rešitev predsedstvu, ozir. odboru S. S. Z.

Ker se nihče več ni oglašil za besedo, je zaključil br. dr. Rybář ob polu 2. popoldne zborovanje, poudarjajoč potrebo skupnega in bratskega dela na sokolskem polju. Na zdar!

Po občnem zboru je prišla brzozavka, v kateri Hrvaška sokolska zveza pozdravlja občni zbor in mu želi najlepšega uspeha.

Raznoterosti.

Na vseslovenskem shodu v Pragi, ki se je vršil pretekli mesec, je bilo na dnevnem redu tudi vprašanje o razširjenju sokolske organizacije v slovanskem svetu. Poročilo o tem je podal starosta Zveze slovanskega Sokolstva br. dr. Jos. Scheiner. To poročilo je izšlo v tisku v treh slovanskih jezikih, za južne Slované v hrvaškem jeziku pod naslovom: „Sokol. Prijedlog o razširenju organizacije sokolske u slavenskim zemljama“. Važno to poročilo, ki so ga delegati z navdušenim odobravanjem sprejeli, priobčimo v eni prihodnjih števil.

Uspehi tekme ob zletu gorenjskega Sokolstva v Kranju. Uspeh vrst:

- I. Kranj: 658 točk, 81·84%
- II. Jesenice: 641 točk, 79·72%
- III. Radovljica-Jesenice: 605 točk, 75·24%
- IV. Tržič-Javornik-Kranj: 591 točk, 73·5%
- V. Škofja Loka: 563 točk, 70·02%

Uspeh posameznikov:

- I. Formandel Anton, Kranj . . . 116 t., 89·23%
- II. Mirca Miroslav, Jesenice . . . 115 „ 88·46%
- III. { Bosteale Silvest., Jesenice
| Jezeršek Egon, Tržič . . . 113 „ 86·92%
- IV. Jazbec Janko, Radovljica . . . 112 „ 86·15%
- V. Pušel Janko, Jesenice . . . 109 „ 84·61%
- VI. Erzar Janko, Jesenice . . . 108 „ 83·61%
- VII. Čelik Viktor, Kranj 107 „ 82·3%

- VIII. { Člesnik Radivoj, Kranj 106 t., 81·54%
| Engelman Kristij., Kranj
- IX. Sturm Rudolf, Kranj 104 „ 80%
- X. Jenko Fran, Škofja Loka . . . 101 „ 77·69%
- XI. { Mohor Mihael, Kranj . . . 100 „ 76·92%
| Šorn Ivan, Kranj
- XII. Marčan Josip, Kranj 99 „ 76·15%
- XIII. Sušnik Matija, Jesenice . . . 97 „ 74·61%
- XIV. { Kašnik Alojzij, Jesenice
| Pengov Anton, Šk. Loka 95 „ 73·07%
| Ravnik Lovro, Jesenice .
- XV. Rožič Martin, Jesenice . . . 94 „ 72·3%
- XVI. { Terčej Fran, Jesenice . . . 92 „ 70·76%
| Ravnik Janko, Jesenice .
- XVII. Mokosel Josip, Tržič 91 „ 70%
- XVIII. { Humer Ivan, Škofja Loka 90 „ 69·46%
| Mokosel Janez, Tržič . . .
- XIX. Vrhunc Gregor, Šk. Loka . . . 88 „ 67·69%
- XX. Gašperin Jože, Škofja Loka . . . 87 „ 66·94%
- XXI. Jurman Janez, Škofja Loka . . . 85 „ 65·46%
- XXII. Cegljar Janko, Jesenice . . . 84 „ 64·61%
- XXIII. Ravnik Ivan, Javornik . . . 80 „ 61·54%

Izjava.

Dopis „Narodna slavnost v Metliki“, priobčen dne 27. avgusta 1907. l. v „Slov. Narodu“, ne izvira iz društva, še manj pa iz odbora.

Odbor „Belokr. Sokola“ v Metliki.